

Vrimmel af private Sager, som eksisterer, var en eller flere, som drejede sig om politiske Lovovertrædelser. Altsaa, Spørgsmaalet kan rejses af den under den private Sag sagsøgte. Men hvis han nu ikke rejser den, hvis han ikke ønsker at komme ind for Nævninger, saa vil der efter Lovforslaget blive Tilfælde, hvor en Sag, der ifølge Grundloven skulde ind for Nævninger, fordi den rejser sig af en politisk Lovovertrædelse, dog ikke kommer ind for Nævninger. Saa er der endelig een Side til af Sagen, som er forsømt ved dette Ændringsforslag. Det kunde jo ogsaa tænkes, at Sagsøgeren ønskede, at Sagen, naar den angik en politisk Lovovertrædelse, skulde paakendes af Nævninger. Men ham giver man ikke nogen Adgang til at rejse dette Spørgsmaal. Det, om Sagen skal komme for Nævninger, fordi den rejser sig af en politisk Lovovertrædelse, lader man ligge i Overanklagerens og i den sigtedes og i private Sager i den sagsøgte Haand. Det mener jeg ikke er tilstrækkeligt.

Derefter kommer jeg til Reglerne om, hvorledes der skal forholdes med Sagen, naar det Spørgsmaal er kommet frem, om det er en politisk Lovovertrædelse eller ikke. Efter at der er sagt, at Spørgsmaalet skal rejses for den Ret, for hvilken Sagen er indbragt, siges der: „Er denne Ret en Underret, og Retten finder, at Loven hjemler Medvirkning af Nævninger, afviser den Sagen og meddeler dette til Overanklageren, som derpaa rejser Sag for Landsret i Strafferetsplejens Former. Dog forbeholdes der Landsretten — under Kære til Højesteret — selvstændig Ret til at afgøre, om Sagen skal behandles for Nævninger eller ikke.“ Dette vil, synes det mig, medføre megen og ganske unødigt Ulejlighed, Bekostning og Omsvøb. Der er altsaa en Sag — det er et Tilfælde, jeg vil sætte — hvor Sagsøgeren er fuldstændig paa det rene med, at Sagen angaar en politisk Lovovertrædelse, hvor han altsaa ved, at der skal Nævninger til at paadømme den, at den altsaa skal for Landsret. Alligevel tvinger dette Ændringsforslag ham til at anlægge Sagen for Underretten, et Sted, hvor han ved, den ikke skal, og først, naar han der har faaet den afvist, og maaske oven i Købet er dømt til at betale Sagens Omkostninger til Modparten, først da maa Sagen komme for Landsret i Stedet for, at det retteste og naturligste maatte være, at man lader Sagsøgeren selv om at finde ud af, til hvilken Ret hans Sag skal, og at man,

træffe den rigtige Ret, lader Sagen blive der, hvor den en Gang paa rette Maade er kommen. Der vilde kunne opstaa ret besynderlige Tilfælde efter dette Ændringsforslag. Lad os nu antage det Tilfælde, at en Sagsøger mener, at hans Sag angaar en politisk Lovovertrædelse, og at han derfor helst straks vil gaa til Landsret. Han vil være nødt til at følge dette Ændringsforslag, hvis det bliver vedtaget, og han er altsaa nødt til at anlægge Sagen for Underretten, skønt han ved, at der bør være Nævninger, og skønt han ønsker Nævninger. Derimod den sagsøgte, som har en eller anden Grund, hvorfor han ikke interesserer sig for at komme for Nævninger — det kan dog nok tænkes — kan lade være at rejse Spørgsmaal derom. Overanklageren — jeg ved ikke bestemt, om det er Meningen, men efter Ordlyden vil han kunne rejse den — rejser Spørgsmaalet, og Underdommeren siger: Ja, det er rigtigt, Sagen angaar en politisk Lovovertrædelse; den skal til Landsret; jeg afviser denne Sag. Saa afviser Underdommeren Sagen og meddeler det til Overanklageren, som derfor rejser Sagen for Landsret i Strafferetsplejens Former. Men efter dette Ændringsforslag er der jo forbeholdt Landsretten, under Kære til Højesteret, en selvstændig Ret til at afgøre, om Sagen skal behandles for Nævninger eller ikke, og Landsretten, hvor den nu bliver anlagt under Strafferetsplejens Former, kan sige: det er urigtigt, Underretten har dømt, Sagen skal ikke have Nævninger; altsaa Landsretten afviser Sagen. Saa skal Sagsøgeren, som ønsker Nævninger, for at føre sin Ret igennem, appellere Landsrettens Afgørelse til Højesteret. Det er jo noget, der altid kan ske, at Landsretten træffer en Afgørelse, som Sagsøgeren finder det nødvendigt at paakære. Det kan altid ske, men i dette Tilfælde slipper han ikke med det. Han faar tillige i Tilgift en afvist Underretssag med tilhørende Sagsomkostninger, selv om det ved Højesterets Afgørelse af Kæremaalet viser sig, at hans Syn hele Tiden har været rigtigt, at Sagen skulde for Landsret og behandles af Nævninger. — Det var nu altsaa det Tilfælde, hvor Sagen er indbragt for Underretten, og Sagen skal jo indbringes for en Underret, naar den er under de Beløb, som af Underretten skal paakendes. „Er Sagen indbragt for Landsret — den er altsaa over Grænsen — i den borgerlige Retsplejens Former, og Retten finder, at Loven hjemler Medvirkning af Nævninger, hæver Retten denne Sag og foranlediger